

TRNITÁ CESTA

SARAH PARSLEY

Trnitá cesta

Vyšlo také v tištěné verzi

Sarah Parsley

Trnitá cesta – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

SARAH PARSLEY

TRNITÁ
CESTA

Copyright © Sarah Parsley, 2023
Cover design © Pavlína Černá
Cover illustration © Trevillion Images

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, 2023.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Jana Jelínková
Jazyková korektorka Lucie Ausobská

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorovy fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakémkoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-462-0
ISBN ePUB: 978-80-7546-483-5
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-484-2
ISBN PDF: 978-80-7546-485-9

Prolog

Sára zaparkovala na malém parkovišti před zámek Růžová Hůrka. Zámeček, který jen nedávno doslova povstal z trosek, patřil sice k nejmenším, ale zaručeně k nejpůvabnějším stavbám tohoto typu.

Už byl vydán příkaz k demolici, ale město Krasov a několik památkářů, kteří to se záchranou budov mysleli vážně, stále bojovali o jeho záchranu.

A pak vyšla *Třetí zahrada*. Kniha, jež popisovala neobyčejný život jedné šlechtičny a jejích přátel.

„Pojď už,“ popohnala Sára Janu, která si stále nechtěla vystoupit a psala zprávy na mobilu.

„Já vím, průvodkyně nemá jenom nás,“ vzdychla Jana a soukala se z auta.

„Omyl, dneska má jenom nás, známe se, a tak jsem nám domluvila soukromou prohlídku. Uvidíme místa, kam se běžný návštěvník nedostane.“

„Jo, vím, mluvíš o tom celou cestu,“ uložila mobil do kabelky a následovala kamarádku k bráně obestavěné lešením.

Rekonstrukce byla v plném proudu. Sára pečlivě sledovala webové stránky zámečku a měla radost pokaždé, když se otevřela nová místnost, podařilo se sehnat další exponát nebo když získali významnou dotaci na zabezpečovací systém.

Dnešní událost byla ještě výjimečnější. Z různých archivů byly zapůjčeny a svezeny portréty kněžny Nelly a jejích blízkých, kteří tam koncem 18. století pobývali.

K slavnostnímu otevření mělo dojít až následujícího dne, ale Sára byla, jako autorka *Třetí zahrady*, čestný host. I když si tak vůbec nepřipadala.

Kniha si sice našla své skalní fanoušky, ale historici ji rozcupovali, ačkoliv se o historickou přesnost ani nesnažila. Nějakým záhadným způsobem se však rozpoutal zájem o místa, kde Nella žila, zejména o Růžovou Hůrku. A záchrana přišla na poslední chvíli.

„Tak pojďte dál,“ přivítala je mladá, sympatická průvodkyně Magda. „Toho nepořádku si nevšímejte, do zítřka to snad zmizí. Aspoň, že to nejdůležitější je na svém místě.“

„Nemůžeme nějak pomoci?“ nabídla Sára a vysloužila si tím od Jany šfouchanec.

Magda k Janině radosti odmítla a vysvětlila, že už takhle brigádníci a dobrovolníci zakopávají jeden o druhého.

„Ale uvnitř budeme mít klid,“ ujistila je. „Všude vás provedu a pak se můžete ptát. I když mám pocit, že toho víš víc než já,“ obrátila se na Sáru.

„Jenom co znám z deníků. Přiznám se, že všechny historické souvislosti a rodokmeny jsem vzala jen tak okrajově. Zajímal mě spíš jejich osobní život než politika.“

„Ale přesně tohle zajímá i naše návštěvníky. Tak začneme hned tady,“ mávla rukou a pustila je do dveří.

Prošly malou vstupní halou, ze které vedly několikery dveře a těmi největšími, prosklenými, se dostaly do sálu s velkým krbem. Sára se rozhlédla a zastavila se na místě. Doslova stála jako přikovaná. Jana, která pokračovala v chůzi, do ní zezadu vrazila.

„Co je? Proč stojíme?“ zeptala se zmateně.

Kamarádka však neodpověděla. Jen kývla ke krbu, před kterým ležel červený perský kobereček a na něm domeček pro panenky.

„Páni, já myslela, že sis ho vycucala z prstu,“ vykulila Jana oči a šla blíž.

„No vždyť jo, vycházela jsem jen z nákresů v deníku.“

„Podle účetních knih můžu potvrdit, že Nella ty domečky skutečně prodávala a v okolí se nám ozvalo několik lidí, kteří je ještě měli na půdě. I když bohužel většinou v zoufalém stavu a nekompletní. Tenhle je z pozůstalosti paní Hrnčířové, která nám odkázala mnoho dalších věcí, o kterých byla přesvědčena, že mají spojitost s Nellou.“

„Hrnčířová?“ zvedla Sára obočí. „Není to potomek té Marty, o které psala Nella v denících?“

„Paní si nikdy nenechala udělat oficiální rodokmen, ale traduje se to. Doufám, že se nám to podaří dokázat. Naznačuje to už velké množství keramiky, kterou nám zanechala.“ Magda ukázala na malý stoleček z leštěného ořechu, na němž ležel dřevěný tácek se sadou Nelliny kosmetiky. „Chybí nám jen lesk na rty.“

Sára sáhla do kapsy a vytáhla z ní titěrnou dózičku ve tvaru srdce pomalovanou růžemi, jejichž barvy nevybledly ani za dvě stě dvacet let. Chvějící se rukou ji položila na tácek vedle parfémů a dózy na sůl.

„To je všechno, co se v naší rodině dochovalo.“

„Vážně? A nechceš si ji raději nechat?“

„Ne,“ zavrtěla Sára hlavou, „patří k sobě.“

Jana udělala mobilem pár fotek a usmála se. „Tak, a teď ji máš napořád.“

Dívky obešly celý sál, který byl zařízený, jako kdyby služebnictvo zrovna prostřelo k večěři.

„Nábytek, sklo a porcelán jsou bohužel jen svozy a to, co se nám podařilo získat z různých depozitářů. Nic z toho tady nikdy nebylo. Ze zámku se zachovaly pouze zdi. Dokonce i ty obrazy jsou zapůjčené kopie originálů. Vlastně ani ne pořádné kopie, jen fotky na plátně, ale jsme rádi, že máme aspoň to.“

Sára zvedla oči k obrazům. Některé už znala, jiné ne. Nejvíc ji zaujal obraz Nikolase Albrechta v době, kdy mu mohlo být asi dvacet pět. Působil až démonicky a Sára pochopila, proč Nella v deníku několikrát zmiňovala mrazivě modré oči.

„Co je tohle za muže?“ kývla Sára k plátnu, vyobrazujícímu dva muže ve středním věku. „Nevzpomínám si, že by měli nějakou spojitost s Nellou nebo Růžovou Hůrkou.“

„To je přece magistr Johannes a jeho společník Vilém z Rajštejna.“

„Společník? V jakém smyslu?“

„No, spekuluje se o všem možném.“

„Kdo je tohle?“ skočila jim Jana do řeči a ukázala na podobiznu mladého muže s hnědými vlasy, vedle něhož visel portrét andělsky krásné plavovlásky. „Ta dívka je Isabella, že?“

„Ne, to je Olivie a Darien.“

„Wow, netušila jsem, že byl takhle sexy. Popsala jsi ho jako suchara,“ obořila se Jana na Sáru.

„No, musel mít nějaké kouzlo, když se mu málem podařilo svést Nellu,“ bránila se chabě Sára a udělala si pár fotek.

Byla spokojená. Darien vypadal přesně tak, jak si ho představovala, ačkoliv měla k dispozici jen amatérskou skicu

z Nellina deníku. Stejně si ho zřejmě představovaly i čtenářky, protože právě o jeho příběh si nejvíc psaly a Sára se rozhodla jim vyhovět.

Magda s nimi prošla celý zámek od sklepa po půdu a úplně nakonec si nechala kněžninu alchymistickou dílnu.

„Tohle je skutečně jen naše představa, jak to tu mohlo vypadat. Nella byla moderní žena, a jakmile si pořídila nové vybavení, to staré vyhodila. Nehledě na to, že pouhé dva roky poté, co začala, se všechno vyrábělo v manufaktuře. Předpokládáme, že dílna pak sloužila jen k vývoji nových receptur a ne k samotné výrobě. Jediné skutečně původní je tohle,“ ukázala na nízkou dřevěnou bedničku, která kdysi sloužila jako lis na mýdlo.

Nella, četla Sára zrcadlově obrácená písmena na dně bedničky a lehce je pohladila bříšky prstů.

„Padám hlady, hraběnko,“ zařvala jí Jana do ucha a vytrhla tak kamarádku z rozjímání.

„Přichystala jsem pro vás nějaké sendviče,“ řekla Magda. „Pojďte se mnou do kanceláře, mám pro vás na závěr ještě jedno překvapení.“

Sára ji následovala a přemýšlela, o co by se mohlo jednat. Na jeden den už si užila překvapení až dost. Pochopila však, jakmile vešla do místnosti. Ve skleněné vitríně uviděla ty nejkrásnější šaty, jaké si dovedla představit.

Hedvábný taft házel modré a zelené odlesky připomínající barvou paví peří, které bylo rovněž precizně vyšito na lemu a živůtku.

„Jsou ještě krásnější, než jsem si představovala,“ vydechla Sára.

„Nad těmi tady vzdychá každá,“ smála se Magda. „V posledních době jsme tu měli několik svateb a máš vidět nevěsty, jak se rozplývají. Škoda, že se nedochovaly Nelliny svatební

šaty, vsadím se, že byly kouzelné. Tak se posadte, dáme si něco k jídlu.“

Průvodkyně sáhla do ledničky pro sendviče a limonádu, a když se dívky posadily ke stolu, přistrčila před ně nějaká lejstra.

„Když jsi říkala, že budeš tentokrát psát o Darienovi a Olivii, požádala jsem archiváře o malou laskavost. Je to jen ofoceně, ale...“

„Oliviiny deníky?“ rozšířily se Sáře panenky.

„Bohužel ne,“ zchladila Magda její nadšení. „Ale máš tam křestní listy, výpisy z farních knih a úmrtní listy. Aspoň budeš vědět, kde se nacházela, kolik měla dětí a kdy zemřela. Jsou tam i poznámky o Darienovi, kopie dopisů a všechno, co se podařilo dohledat. Když to dáš dohromady s tím, kde ty dva zmínila ve svých denících Nella, mohlo by to dát dohromady příběh.“

„Vůbec nevím, jak ti mám poděkovat.“

„To já ti děkuju. Díky tvé knize se nám podařilo zachránit jeden zapomenutý zámek, který se teď stal pomalu poutním místem pro zamilované.“

Sára zavřela oči a nasála nosem slabou vůni stolistých růží. Příběh Dariena a Olivie začal v jejích představách ožívat.

A samozřejmě z něj nemohla vynechat ani Nellu.

1. kapitola

ZÁMEK BUKOV, ŘÍJEN 1795

Kníže Nikolas Albrecht seděl v přijímacím salóncu a mračil se. Baron z Bukova chtěl půjčit astronomickou částku peněz, a ještě měl tu drzost nechat ho čekat.

Normálně by tak dalekou cestu nikdy nevážil a nechal barona, ať přijede on za ním, ale byl zrovna obchodně poblíž a rozhodl se mu vyhovět.

Odkašlal si. Baronova nepřilíš pohledná žena sebou nervózně trhla a dolila knížeti čaj.

„Manžel tu bude co nevidět,“ omlouvala se.

Nikolas Albrecht se ušklíbl a jeho zrak zabloudil k obrazům visícím nad krbem. Baronka na jednom z nich vypadala sice o deset let mladší, ale stejně ošklivá. Zato její matka, kterou malíř zachytil ve věku přibližně třiceti let, byla nádherná. Přesně ten typ ženy, který do své krásy musí dozrát. Narodí se jako ošklivé káčátko a teprve časem všechno zapadne na své místo.

Nepovažoval se za znalce ženské krásy, ale pár zkušeností už měl. Některé z žen se narodily obyčejně a takové zůstaly, jiné už v dětství oplývaly krásou a vydržela jim až do pozdního věku, další ji naopak v dospělosti pozbyly. A pak tu byl typ jako žena na obraze. A ten Nikolase Albrechta fascinoval nejvíc. Dívky, kterým se v mládí za jejich vzhled ostatní posmívali, ale u nichž časem rysy začaly dávat smysl. Linie čelisti, hranatá brada, rovný nos i vzdorovité obočí. V této rodině to přskočilo generaci. Nella matka tu nevšední krásu nezdělala, ale Nella ano.

Když byl naposledy v klášteře domluvit opravu kaple, zahlédl ji jen na okamžik, ale přesto ho uchvátila natolik, že jenom kvůli ní odsouhlasil jejímu otci půjčku a kvůli ní stále ještě trpělivě čekal, až se baron uráčí přijít.

Nikolasovy oči jen nerady opustily krásnou tvář Nelliny babičky a přesunuly se na vedlejší portrét. Baron z Bukova byl ve skutečnosti přesně takový, jak vypadal i na poproskaném plátně. Neupřímné oči, které se ani na obraze nedokázaly dívat zpřímá, úlisný úsměv, zavalitá postava a pleš. O chvíli později se konečně setkal i s jeho živou předlohou.

„Odpusťte, knížecí Jasnosti, musel jsem vyslat spěšného posla do kláštera.“

Dřív, než Nella složí řeholní slib a připraví tě tak o hromadu peněz, pomyslel si Nikolas a lehce se ušklíbl.

„V pořádku. Přejdeme hned k obchodu.“ Přičilo se mu použít slovo ‚obchod‘, když šlo o sňatek, ale baronovi to zřejmě nevadilo.

„Moje dcera, Anastázie Nella Regina, je poslušná, dobře vychovaná dívka,“ spustil baron a začal vypočítávat její kladné vlastnosti.

Nikolas měl chuť ho zastavit, ale neudělal to. Poslouchal baronův chvalozpěv a svíralo se mu srdce. Neměl to dělat.

Neměl si brát dívku, která se mu líbila. Vůbec nepotřeboval hodnou a krásnou manželku. Jenom dědice.

Nakonec si plácli. Baron se ani nesnažil skrýt radost z peněz.

Nikolas Albrecht si byl jistý, že si při tom na dceru ani nevzpomněl.

Darien, syn pána z Bergtalu a Nikolasův nejlepší přítel, si ve městě vyřizoval vlastní záležitosti. Když byl hotový, počkal na knížete v hostinci. Mohli sice přespat u barona na zámku Bukov, to ale kníže odmítl.

„Bude svatba?“ zeptal se Darien, jakmile kníže dorazil a přistrčil mu džbáněk piva.

Nikolas přikývl. „Vím, že se ti líbila, ale...“

„Zdaleka ne tolik jako tobě,“ ujistil ho. „A navíc, já se ještě ženit nechci. Jestli vůbec kdy. Jenom když nebude jiná možnost.“

„Otec na tebe tlačí?“

„Zatím se jen zmínil,“ připustil Darien neochotně.

„Tak na tebe, ať se tomu úspěšně vyhneš,“ pozvedl kníže korbel a napil se zteplalé břečky.

Darien se odebral do svého pokoje. Kníže měl pravdu. Nella se mu líbila, ale ani on sám nelhal, když řekl, že se ještě na ženění necítí.

Sice už oslavil pětadvacáté narozeniny, ale svoboda se mu zamlouvala víc než představa rodinného života. „Ještě jsem nepotkal tu pravou,“ opakoval často, ale už zapomínal dodat, že nevěstu ani nehledá, a kdyby přece jen nějakou potkal, raději by přešel na druhou stranu ulice. Přesně jako to udělal s Nellou. Nebyl však tak bohatý jako Nikolas Albrecht, a tudíž ani ochotný vysázet Nellinu otci velkou sumu. Ačkoliv Nella za to stála.

Nikolase znal celý svůj život a věděl, že lepšího manžela by najít nemohla. Pokud se ovšem kníže dokáže zbavit svého

strachu. Věřil však, že Nella je ta pravá žena, se kterou by se mu to mohlo povést.

KLÁŠTER SVATÉ URŠULY, ŘÍJEN 1795

Nella nadzvedla cíp kousavé deky a nechala Olivii, aby si vlezla k ní do postele a trochu ji zahřála. Za silnými zdmi klášterních cel byla neustále zima, kromě několika výjimečně horkých dnů uprostřed léta. Ted' však byl říjen a Nella drkotala zuby. Na zimu si nikdy nezvykla. Omotala své dlouhé štíhlé nohy kolem Oliviiiných a doufala, že si bude moct aspoň na chvíli vychutnat hřejivé teplo.

Většinou ji Olivie povzbudila a rozesmála, ale tentokrát se zdálo, že není ve své kůži. A také se jí na to hned zeptala.

„Já jsem v pořádku,“ zašeptala její kamarádka, „ale ty jsi zase dostala trest.“

„Jedno švihnutí přes prsty, to nic nebylo,“ usmála se Nella a zvedla bojovně bradu.

„Slib mi, že už matku představenou přestaneš provokovat,“ prosila tiše.

Nella vzdychla. Nikdy neměla v úmyslu někoho svévolně provokovat, zvlášť když dobře věděla, že bude následovat trest, většinou tělesný, ale nedokázala si pomoci. Nesnášela lži, bezpráví a nesmyslné příkazy.

Snažila se. Kousala se do rtů, bolestivě zatínala pěsti, ale nakonec přece jen promluvila.

„Myslíš, že se odtud někdy dostaneme?“ změnila Olivie téma. Zřejmě jí došlo, že ze své kamarádky žádný slib poslušnosti nevymámí.

„Ty určitě ano,“ přikývla Nella a myslela to upřímně. „Jsi nádherná. Pleť, medové vlasy, oči... tvůj otec by musel být

slepý, kdyby neviděl ten potenciál. Zatímco já jsem úplně obyčejná. Vlastní matka mi několikrát říkala, že když už nejsem hezká, musím být aspoň hodná a milá.“

„Kdy ses naposledy podívala do zrcadla?“ smála se Olivie tiše a pošimrala Nellu na nose.

Tu noc spolu mluvily naposledy.

O pár dní později přijel Nellin otec a odvezl ji pryč. Nestihla se ani rozloučit.

Dokonce i za klášterní zdi pronikla zpráva, že se Nella vdala, a ze zchudlé komtesy se stala rovnou kněžnou.

Olivie měla rozporuplné pocity. Sice kamarádce přála štěstí a to, že se dostala pryč z pekla, ale zároveň přišla o svoji nejbližší přítelkyni. Nic už nebylo jako dřív. Zklidnila se, sklopila hlavu, poslouchala a nedostávala žádné tresty, ale na druhou stranu jí nezbyl nikdo, s kým by se smála, sdílela starosti a šeptala si o mužích. Klášter se změnil přesně v to smutné a ponuré místo, kterého se děsila, i navzdory své veselé povaze. Nedokázala se těšit ani z nádherného počasí a sluníčka.

Vzpomínala, jak jí Nella vyprávěla o Matce Jenovéř, o záhonech plných květín, šťavnatých malinách a jahodách, které se kdysi v klášteře pěstovaly. O době, kdy měly sestry dovoleno si při práci zpívat, ve volném čase malovat a číst romantické knihy. To všechno bylo pryč. Na záhonech rostla jen řepa a zelí, na zpěv mohla zapomenout a na volný čas také.

Jen vzácně si našla chvíli pro sebe a napsala Nelle dopis, který většinou nějaká dívka klášterní školy odeslala. Ale nikdy nepřišla odpověď.

Pomaloučku se smířovala s tím, že tohle je konec všech snů a nadějí, a po zbytek života neoblékne nic jiného než černý hábit.

2. kapitola

NICHELSBERG, SRPEN 1796

Nikolas Albrecht se nikdy nesvěřoval, a to ani svému nejlepšímu příteli, ale Darien nebyl slepý. Manželství knížete a Nelly nebylo šťastné, ba ani spokojené.

Na veřejnosti se oba usmívali, chovali se k sobě zdvořile a mile se oslovovali, ale nebyl snad nikdo, kdo by jim to věřil.

Dvorní dámy se Nelle posmívaly, bavily se o ní za jejími zády a služebnictvo ji odmítalo respektovat. Nejhorší na tom bylo, že s tím kníže nic nedělal. Darien se několikrát pokusil zavést na to téma hovor, ale zbytečně.

Ačkoliv už léta bydlel na Nicholsbergu, začal se tam cítit nepříjemně. Stále více se zdržoval v sídle svého otce, a to i přesto, že s ním neměl právě nejlepší vztahy. Nedokázal se však úplně odpoutat, a tak často na Nicholsberg dojížděl a díval se, jak je Nella čím dál smutnější.

Snažil se na to knížete upozornit, ale dostalo se mu jen hrubého odseknutí, aby se staral o své věci. Bylo to k zbláznění. Tím

víc, že nebylo těžké poznat, že kníže Nelli miluje a i z její strany viděl přinejmenším jistou náklonnost. Zejména od chvíle, kdy dostala svou zahradu a mohla se věnovat tomu, co měla ráda.

Nicméně celková atmosféra na Nicholsbergu byla tak dusná, že se občas nedala vydržet.

ZÁMEK BERGTAL, SRPEN 1796

Sídlo barona Bernarda, Darienova otce, leželo den cesty, severozápadně od Nicholsbergu. Darien to tam neměl rád. Nabubřelý starší bratr Rudolf mu dával najevo, že není dvakrát vítaný, ale žila tam rovněž jeho o deset let mladší sestra Charlotta, a tu naopak rád měl.

Charlotta, pojmenovaná po babičce z matčiny strany, která pocházela z Londýna, byla překrásná, veselá a talentovaná dívka, jež na jaře oslavila patnácté narozeniny. Nešlo ji nemilovat. Celé dny hrála na klavír, zpívala, tančila nebo malovala. Jejich otci se však zdála příliš živá a několikrát se nechal slyšet, že ji co nejdříve provdá.

„Vítej, Dariene. Co jsi mi přivezl?“ Charlotta vplula tanečnickým krokem do haly.

„Nestačí ti, že mě vidíš?“ zasmál se, ale přesto sáhl do jedné ze sedlových brašen, vytáhl něco zabaleného do růžového batistu a podal to sestře.

„Kramerius, Arabské pohádky,“ četla Charlotta, když rozbalila balíček a našla v něm knihu. „Pohádky? Bude mi šestnáct.“

„No právě, užij si to, dokud můžeš,“ zasmál se Darien a pohladil ji po vlasech.

„Náhodou, víš, co je nového? Brzy půjdu za tetou do Londýna. Na rok!“

Charlotta byla nadšená, ale Darienovi se sevřelo srdce. V domě už mu nezůstane vůbec nic, z čeho by se těšil. Otec to měl zřejmě vymyšlené. Charlottu odstraní, v Londýně se jí dostane přísnější výchovy, a pak ji hned provdá.

„Představ si to, uvidím moře,“ pokračovala jeho sestra nadšeně. „Budu chodit na plesy, možná se i koupat v moři. Plesová sezóna v Bathu, dovedeš si to představit?“ zdůraznila ještě jednou a zdvihla obočí.

„Tak to je dobře, že jsem ti přivezl ještě tohle,“ podal sestře druhý balíček, ve kterém tentokrát našla hedvábný mušelín v šeríkové barvě. Nad ním projevila víc radosti než nad knihou.

„Matinka říkála, že budu potřebovat spoustu nových šatů. Co se tam asi nosí?“

„Ty zazáříš i ve starém oblečení,“ uklidnil ji, ale sestře se to nejspíš nezamlouvalo a našpulila rty.

„Je Rudolf doma?“ pokračoval Darien, ačkoliv ho to vůbec nezajímalo.

„Ne. Vzal Johanu někam do lázní.“

Rudolf nedokázal ani po deseti letech manželství zplodit dědice. Johana, jeho žena, vyzkoušela snad úplně všechno, ale marně. Rudolf se bál, že otec nakonec veškerý majetek odkáže Darienovi, a to rivalitu mezi bratry prohlubovalo. I když to byla víceméně jen nenávisť staršího bratra vůči mladšímu, protože Darienovi to bylo jedno. Pouze se občas neudržel a Rudolfa provokoval. Bylo to tak snadné. Neznal nikoho, kdo by se rozčílil rychleji.

Charlotta poděkovala za dárky a odběhla do zahrady, zatímco on se odebral do svých komnat. Otevřel všude okna a vpustil do zatuchlých pokojů čerstvý vzduch. Služebnictvo je sice udržovalo v čistotě, ale i tak bylo znát, že už tam několik měsíců nikdo nevkročil.

Položil se na postel, zhluboka vydechl a upřeně zíral na překrásně zdobený strop. Bohyně v lehounké blankytné říze rozsvěcela na obloze hvězdy, ale on nic z toho nevnímal. Myslel na sestru, která brzy odjede do Londýna a dům ztichne. Na svou protivnou, pichlavou švagrovou, kterou neměl rád, ale zároveň ji litoval. Ale hlavně na Nikolase a Nellu. Na její smutné oči. Utíkal z Nichelsbergu zrovna tak, jako utíkal z rodného domu. A věděl, že to udělá znovu. Až to bude k nevydržení, sedne na koně a pojedje navštívit svého nejlepšího přítele a potom zase zpátky domů.

Unaveně zívá. Měl by vstát, umýt se a jako slušný syn se dostavit k večeři, ale strávil skoro celý den v sedle a byl vyčerpaný. Zavřel oči, ale vracely se mu vzpomínky na Nellu. Ne že by na ni myslel pořád, ale právě se vrátil z dlouhého pobytu na Nichelsbergu a všechno měl stále v živé paměti.

Začala zahradničit a zdálo se, že je šťastná. Nikolas Albrecht ji v tom kupodivu podporoval. To byl jeden z těch vzácných okamžiků, kdy měl Darien pocit, že by knížecí manželství přece jen mohlo fungovat.

Něco ho napadlo. Bergtal se ani zdaleka nemohl přiblížit velkolepostí Nichelsbergu, ale zahradu měl krásnou. Možná kdyby získal pro Nellu nějaká semínka a sazeničky...

No, co pak? Pomyslel si.

Chtěl si jen odpočinout a jít do zahrady, ale spánek byl silnější.

V jezdeckých botách neusnul poprvé, ale tentokrát si po probuzení nemohl vzpomenout, kde vlastně je.

Zatímco spal, služebnictvo večer pozavíralo okna, připravilo džbán s vodou a ráno snídani. Ještě měl čas, kdyby si pospíšil, mohl by stihnout rodinnou snídani a přivítat se s rodiči.

Rychle se umyl, převlékl, a zamířil k jídelně.

„Syn se uráčil dostavit,“ přivítal ho otec. „Čemu vděčíme za tu čest, že sis na nás vzpomněl? Možná, maminko,“ obrátil se na svou ženu, „když se budeme chovat mile, tak se příště i oholí.“

Darien se dotkl tváře. Pěstoval si bradku, ale tři dny se neholil a uvědomoval si, že skutečně může působit poněkud neupraveně.

„Napравím to, otče,“ slíbil, ale setkal se jen se zlostným zamručením.

Raději si naložil na talíř šunku a vajíčka a pustil se do jídla.

Otec znovu zamručel, protože mu lékař předepsal dietu a snídal tedy jen ovesnou kaši. Neslazenou.

„Až se dáš trochu dohromady, půjdeš obhlédnout panství a podíváš se, jak probíhá oprava mostu. Nemůžeš nechat všechno na svém starším bratrovi.“

„Dobře, otče,“ přikývl Darien, „ale mám jenom několik dní volna. Zdržím se nejspíš do dožíněk. Kníže si žádá, abych se vrátil.“

Nebyla to pravda, ale zajistil si tím, že mohl kdykoliv zase bez vysvětlování zmizet. Na knížecí rozkaz byl i jeho otec krátký.

„Kníže,“ odfrkl si baron z Bergtalu.

Matka jen vzdychla, ale do rozhovoru se nezapojila. Její názor neměl žádnou váhu.

Po snídani se Darien vydal do zahrady. Chtěl se pořádně vykoupat, oholit a jít obhlédnout stavbu mostu, ale vzpomínky na Nellu přiměly jeho nohy, aby změnil směr.

Prošel udržovaným parkem a po cestičkách vysypaných zlatým pískem se dostal až na konec zahrady. Uličkou mezi skleníky proklouzl do její nejzazší části, kde se pěstovala zeřena do kuchyně a bylinky.

Přivřel oči a nasál vůni levandule, oregana a bazalky. Roz-

hlédl se kolem. Zahlédl několik mladých dívek, jak pod dozorem zahradníka plejí záhony. Když ho uviděly přicházet, narovnal se a s drobnou úklonou jej pozdravily.

„Jak se jmenuješ?“ oslovil první z nich. Zahradník sice hned přiběhl, že mu pomůže, ale Darien jen mávl rukou.

„Hanka,“ odpověděla dívka s očima upřenými na prsty svých bosých nohou.

„Tak mi to tady ukaž, Hanko,“ vyzval ji. „Sháním nějaká semínka, sazeničky a odnože. Něco zvláštního. Je to pro kněžnu,“ dodal rychle.

„Můžeme začít ve skleníku, pane.“

Darien následoval dívku do jednoho ze dvou velkých skleníků. Nechal si ukázat palmy, banánovníky, bromélie, fíkovníky, granátová jablka a jezírko s lekníny a lotosy, ale měl pocit, že to všechno viděl i na Nicholsbergu.

„Lotosovým semínkům se přisuzuje kouzelná moc,“ dotkla se Hanka jednoho z křehkých květů. „Říká se, že když se muž a žena o jedno rozdělí a společně jej sní, budou k době navždy připoutáni láskou. Právě teď dozrávají.“

Darien si přál, aby ho Nella milovala, ale k jeho vlastnímu překvapení si mnohem víc přál, aby milovala Nikolase Albrechta a on ji.

Lehce zavrtěl hlavou.

„Co třeba růže? Kněžna určitě miluje neobvyklé věci a my zde pěstujeme několik vzácných druhů. Aksamitově červenou, světle fialkovou a bílou s lehounce růžovým nádechem. Mistr Prokop, náš vrchní zahradník, tvrdí, že nerostou nikde jinde, prý je vyšlechtil jeho dědeček.“

Nella byla krásná a určitě by si zasloužila ty nejvzácnější květiny na světě, ale nedovedl si představit, že by ji bavilo o ně pečovat. Z nepochopitelného důvodu ji viděl spíš s náručí kopretin nebo modrých lučních zvonků.

„Co třeba bylinky? Možná nejsou krásné, ale nádherně voní. I když mně třeba taková mateřídouška krásná připadá,“ navrhla Hanka zamyšleně. „Nebo plané kosatce.“

„Dobře. Proved' mě po okolí, ukaž mi, co se líbí tobě a snad si něco vyberu. Času máme dost, u vrchního zahradníka tě omluvím.“

Hanka mírně zrůžověla, ale přikývla a vydala se ven ze skleníku. Darien ji následoval. Společně přelezli polorozpadlou zeď z opuky, opustili zámecký pozemek a vydali se k řece. Tam dívka jako zázrakem ožila. Už neklopila oči, ale zasvěceně mluvila o žlutých kosatcích, stulících a leknínech, utrhla puškvorec a dala mu přivonět k jeho kořenu. Potom šli na louku, kde skutečně rostlo plno kopretin a zvonků. Vystoupali o něco výš a na slunných stráních mu ukázala neskutečně růžové hvozdíky a koberce mateřídoušky.

Lehla si přímo doprostřed mateřídouškového lánu a zavřela oči. Darien ji následoval. Uslyšel bzukot včel a tiché zašeptání: „Kdo by chtěl růže?“

Dokázal by tam ležet a usnout, ale zakázal si to.

„Jak tohle všechno znáš?“ podíval se na Hanku.

Upřela na něj velké hnědé oči a odpověděla: „Babička je kořenářka.“

Zvedl se a pomohl na nohy i jí.

„Něco mi připrav, nechám na tobě, co to bude. Po dožínkách pojedou zpět na Nicholsberg a do té doby to musím mít.“

„Postarám se o všechno, pane,“ slíbila Hanka a naznačila mu, že se můžou společně vrátit.

„Trefím sám,“ zavrtěl hlavou a vydal se směrem k mostu.

Uplynulo několik dní. Darien se pomalu přizpůsobil chodu domácnosti, slušně se oblékal, chodil včas k jídlu a denně se nechával hladce holit. Shodil i bradku.

Snažil se být užitečný a společně s otcem se podílel na správě panství. Jednal s rychtáři přilehlých vesnic o žních, dožínkách, bezpečnosti na cestách a peněžité pomoci na stavbu školy.

Těsně před dožínkami se konečně vrátil i Rudolf s Johannou, která zářila štěstím. Zdálo se, že tentokrát by jejich snažení o potomka mohlo vyjít.

Rudolf se sebevědomě usmíval a dobíral si mladšího bratra, kdy že si i on nějakou najde a zplodí dědice. Potom však zpochybnil přátelství mezi Darienem a knížetem a naznačil, že je mezi nimi nějaký druh perverzního vztahu.

Darien se udržel. Bolestivě zatínal pěsti, ale vydržel v klidu, aspoň dokud nedošel do svého pokoje. Jakmile však za sebou zavřel dveře, popadl první věc, která mu přišla pod ruku a mrštil jí proti zdi.

Zvuk tříštícího se porcelánu prořal krátký ženský výkřik.

3. kapitola

ZÁMEK BERGTAL, SRPEN 1796

Dvěma velkými kroky přiskočil k závěsům a odhrnul je.

„Co tady děláš?“ obořil se na Hanku, která se tam skrývala a viditelně se třásla. Tohle mu neuniklo ani v příšeří pokoje.

„Přinesla jsem vám čerstvé květiny, pane,“ vypravila ze sebe ztěžka a kývla ke stolu. „Nechtěla jsem, aby ta váza byla prázdná.“

Podíval se tím směrem. Měla ráda luční květy, ale jemu přinesla růže. Všechny ty barvy, o kterých kdysi mluvila. Zřejmě měla pocit, že nic jiného by se do zámecké komnaty nehodilo.

„Jak ses sem dostala?“ Kromě uklízečky a livrejovaných sluhů neměl přístup do soukromých komnat vůbec nikdo.

„Po římse na balkon a...“

„To je dost nebezpečné.“

„Já vyšplhám i na vysokou borovici, když lezu babičce pro jmelí,“ ušklíbla se, ale pak si zřejmě uvědomila, s kým mluví a rychle sklopila oči.

„Kolik ti je?“

„Na podzim mi bude osmnáct, pane.“

„Vypadáš mladší.“

„Já vím,“ vzdychla, „máme to v rodině. Už jsem se měla vdávat, ale odvedli ho na vojnu.“

„To je mi líto.“

„Byl to domluvený sňatek,“ pokrčila rameny a dál se upřeně dívala do země.

„Dobře, no... dokážeš slézt zase zpátky?“ podíval se k oknu. Nedovedl si představit, že by Hanku vedl ven ze zámku hlavním vchodem. Nepochybně by se nevyhnul nepříjemným otázkám.

Hanka přikývla a mrštně jako kočka se vyhoupla na okenní římsu a zmizela z pokoje.

Darien tu podivnou příhodu rychle pustil z hlavy. Přikázal služebnictvu, aby uklidilo střepy, a sám si zašel do lázně.

Rudolf ho tak naštvál, že se potřeboval trochu odreagovat a požádal mladou lazebnici, aby mu pomohla se toho přetlaku zbavit. Nevyužíval toho často, většinou mu stačila vlastní ruka, ale tentokrát zatoužil po jemnějším doteku a pomalejším uvolnění.

Dívka se usmála, svlékla se, a jen v lehké bílé košilce vlezla k němu.

Měděná vana vyložená bílým plátnem neposkytovala zdaleka takový luxus jako lázně na Nicholsbergu, které Darien zoufale postrádal, ale musel se spokojit s tím, co bylo.

Zavřel oči a dívka ho začala omývat od hlavy k patě mořskou houbou. Nepospíchala. Když vystydlá voda, dolila džbán horké a pokračovala v mytí a hlazení. Naznačila mu, aby se obrátil a stejně pečlivě mu umyla záda, krk a delší hnědé vlasy.

Aniž by otevřel oči, opřel se o ni plnou vahou a ucítil, jak se zády dotýká jejich pevných prsou. Šimrání v podbřišku zesílilo.

„Přeje si pán masáž vonným olejem nebo mám ještě pokračovat?“

„Už to stačilo,“ zašeptal Darien, vylezl z vody a zabalil se do prostěradla. Lazebnice ho následovala.

Položil se na lehátko a nechal se celý natřít mandlovým olejem. Zručná dívka přesně věděla, kde přitlačit a kde se dotýkat kůže jen zlehka.

Vztekl už se z něj dávno odplavil. Chtěl lazebnici říct, aby nepokračovala, ale v tu chvíli přesunula pozornost na jeho tvrdý úd, a on už ji nedokázal zastavit. Několikrát se zhluboka nadechl a snažil se promluvit, ale vyvrcholení přišlo rychle.

Dívka posbírala svoje svršky a opustila místnost.

Darien se pomalu zklidnil a zůstal ještě chvíli ležet, aby si odpočinul. Ta dívka se mu líbila. Měla sošnou postavu, byla pohledná a vnímavá. Věděl, že určitě zajde do lázní častěji.

Darien se začal balit už před dožínkami. Měl v úmyslu odjet zpět na Nicholsberg časně ráno. Od práce ho vyrušil podezřelý šramot. Podíval se k oknu a ani ho nepřekvapilo, když uviděl Hanku, jak se svižně přehoupla přes parapet. Podle čerstvých květin, které se den co den objevovaly ve váze, věděl, že to není poprvé ani naposled.

Tentokrát nesla pivoňky.

„Už s tím můžeš přestat,“ zamračil se. „Pozítí za úsvitu odjíždím.“

„Já vím, pane. Přinesla jsem vám semínka a pozítří, než odjedete, vám nachystám i sazeničky. Zabalím je do mokrého pytle, aby jim nevyschly kořínky.“

„Děkuji,“ řekl a už si představoval, jak se Nelliny oči rozzáří, až uvidí, co jí přivezl. A to i přesto, že jí to bude muset předat Nikolas Albrecht.

Vzal si od Hanky plátěný sáček, ve kterém bylo několik menších sáčků. Každý se vzorně vyšitým názvem rostliny.

„Ty umíš psát?“

„Ano, pane. Otec mě učil, než... než začal pít.“

Darien slyšel, že Hanka mluví, ale vlastně ani nevěděl, co řekla. Myslel na Nellu. I když tomu nevěřil, přece jen se rozhodl vyzkoušet lotosová semínka. Nikolase a Nellu měl nejraději ze všech lidí, možná po matce a sestře, a přál si, aby byli oba šťastní.

Podíval se na Hanku a usmál se. „Pojď, jdeme sklízet lotos. Lez první,“ ukázal na okno.

„Sám jste říkal, že je to nebezpečné.“

„Ale, děvče, touhle cestou jsem utíkal z domu, když tobě ještě teklo mlíko po bradě.“

Dožínky byly velkolepé. Pod jídlem a pitím se prohýbaly stoly. Nejkrásnější dívky v bohatě vyšívaných krojích přicházely před Darienovu rodinu a nosily jim ukázky úrody, ale on jim nevěnoval pozornost. Už se viděl na Nicholsbergu.

Zato mu neuniklo, jak si je mlsně prohlíží Rudolf a už si vybírá tu, se kterou skončí v noci na seníku. Vesničany pohrdal, ale hezkým dívkám odolat nedokázal.

Jako jedna z posledních šla Hanka. Poprvé nebyla umazaná od hlíny a neměla špinavé šaty. Darien ji skoro nepoznal. Její